

18/06/2026

ΛΒ΄ Παύλεια: «Ορθόδοξη πνευματικότητα και σύγχρονη κοινωνική ζωή»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας



Το πρωί της Πέμπτης 18 Ιουνίου 2026 διοργανώθηκε στο πλαίσιο των ΛΒ΄ Παυλείων, στον Ιερό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης και Οσίου Νικοδήμου Βεροίας, Επιστημονική Ημερίδα για τους Θεολόγους Καθηγητές της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης με θέμα: «Ορθόδοξη πνευματικότητα και σύγχρονη κοινωνική ζωή».

Νωρίτερα τελέστηκε θεία Λειτουργία στο Παρεκκλήσιο του **Αγίου Αμφιλοχίου**.



Τους συνέδρους προσεφώνησε ο Πρωτοπρεσβύτερος του Οικουμενικού Θρόνου **π. Στυλιανός Μακρής**, Δρ. Θεολογίας.

Μετά τους χαιρετισμούς, την έναρξη των εργασιών κήρυξε ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων](#) ο οποίος στη συνέχεια εκφώνησε την εναρκτήρια εισήγησή του.

Στην πρώτη συνεδρία προήδρευσε η κ. Ευρώπη Παπαδοπούλου, Σύμβουλος Εκπαίδευσης Θεολόγων Ν. Ημαθίας.

Πρώτος εισηγητής ήταν ο κ. Κωνσταντίνος Κωτσιόπουλος, Καθηγητής Θεολογικής Σχολής ΑΠΘ, με θέμα «Θεσμός και χάρισμα στην Εκκλησία και την κοινωνία». Δεύτερος εισηγητής ήταν ο κ. Παύλος Σεραφείμ, Επίκουρος Καθηγητής του Τμήματος Θεολογίας ΑΠΘ, με θέμα «Η θεία ευχαριστία σε στιγμές κρίσης».

Στο τέλος έγινε συζήτηση επί των θεμάτων των εισηγήσεων και ο Σεβασμιώτατος έδωσε στους συντελεστές τα αναμνηστικά των ΑΒ΄ Παυλείων.



Εναρκτήρια εισήγηση του Μητροπολίτη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Μέ ιδιαίτερη χαρά σᾶς καλωσορίζω καί ἐγώ στόν ἱερό αὐτό χῶρο, στόν ναό τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης καί τοῦ ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Βεροιέως καί στήν Ἡμερίδα τῶν Θεολόγων, τήν ὁποία διοργανώνει καί φέτος ἡ Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Ἐκπαιδύσεως Ἡμαθίας σέ συνεργασία μέ τήν Ἱερά μας Μητρόπολη καί μέ τή στήριξη τῆς Σχολικῆς Συμβούλου Θεολόγων καί τῆ σύμπραξη τῆς Ἐνώσεως Θεολόγων Ἡμαθίας.

Ἡ Ἡμερίδα, ὅπως κάθε χρόνο, ἐντάσσεται στό πρόγραμμα τῶν Παυλείων, πού φέτος πραγματοποιοῦνται γιά 32η φορά, καί ἀποτελοῦν ἀφενός ἕνα φόρο τιμῆς καί εὐγνωμοσύνης πρὸς τόν μέγα ἀπόστολο καί ἰδρυτή τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, πρωτοκορυφαῖο ἀπόστολο Παῦλο, καί ἀφετέρου μία εὐκαιρία διαδραστικῆς συναντήσεως μεταξύ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας πού μέ τήν ὑπαρξή της, μέ τόν λόγο καί τό ἔργο της, θεολογεῖ καί ἀγωνίζεται νά «ὀρθοτομεῖ τόν λόγο τῆς ἀληθείας» τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ εὐαγγελίου του, καί τῶν ἐκπαιδευτικῶν-θεολόγων στή Γυμνάσια καί τά Λύκεια τῆς ἐπαρχίας μας, πού δίδουν μέ τή διδασκαλία τους ἀλλά καί μέ τή ζωή τους τή μαρτυρία τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς.

μας, ή όποία άδίκως κατηγορείται από όρισμένους ως συντηρητική ή ως ένας θεσμός πού δέν άνανεώνεται και δέν έκσυγχρονίζεται.

Καί αυτό δέν άποτελεί μία έπιπόλαιη άπάντηση, αλλά μία άλήθεια πού άποδεικνύεται μέ πολλούς και διάφορους τρόπους.

Όταν ό πρωτοκορυφαίος άπόστολος Παύλος διακηρύττει ότι «Ίησοϋς Χριστός χθές και σήμεραν ό αυτός και εις τούς αιώνας», διακηρύσσει συγχρόνως ότι ό λόγος του είναι διαχρονικός και αιώνιος. Ίσχύει πάντοτε χωρίς άλλαγές και προσαρμογές, γιατί ή διδασκαλία του Χριστου πού έχει ως σκοπό τή σωτηρία του άνθρώπου δέν έξαρτάται ούτε έπηρεάζεται από τά επίκαιρα και μεταβαλλόμενα γεγονότα.

Ό Χριστός θέλει τή σωτηρία του άνθρώπου κάθε έποχής, και κατά συνέπεια δέν θά ήταν δυνατόν νά περιέγραφε τόν δρόμο προς αυτή τή σωτηρία μέ τρόπο πού νά είχε άνάγκη προσαρμογής στα δεδομένα τής κάθε έποχής. Έπομένως ή έν Χριστω ζωή ταιριάζει και μπορεί νά βιωθει σε όποιοδήποτε κοινωνικό περίγυρο, γιατί δέν έξαρτάται από αυτόν, γιατί δέν άφορα τόν «έξω» αλλά τόν «έσω» άνθρωπο.

Και εάν αυτό άκούεται κάπως θεωρητικό, ύπάρχουν και πρακτικές άποδείξεις και τεκμήρια, πού μάς τά περιγράφουν οι ιεροί ευαγγελιστές.

Ό Χριστός δέν έξησε κατά τήν επίγεια ζωή του έξω από τόν κόσμο μόνο προσευχόμενος. Έζησε άνάμεσα στους άνθρώπους. Έζησε όλες τις στιγμές και τις έκφάνσεις τής ζωής τους. Συμμετείχε σε γάμο, έπισκέφθηκε σπίτια πτωχών και πλουσίων, συναναστράφηκε μέ τελώνες και μέ πόρνες. Θεράπευσε άρρώστους, δαιμονισμένους και λεπρούς. Συζήτησε μέ γραμματεΐς και φαρισαίους, μέ άρχοντες τής Συναγωγής αλλά και μέ τή Σαμαρείτιδα και τή Χαναanaία. Και συμμετείχε μέ τέτοιον τρόπο στη σύγχρονη του κοινωνική ζωή, ώστε όρισμένοι τόν κατηγορούσαν γιατί δέν άκολουθοϋσε τόν νόμο και τις παραδόσεις.

Άν όμως ό Χριστός έξησε μέ αυτό τόν τρόπο, πιστεύει κανείς ότι δέν μπορούμε και έμεις σήμερα νά ζοϋμε τήν έν Χριστω ζωή μέσα στον κόσμο και άκολουθώντας τή σύγχρονη κοινωνική ζωή;

Ό ίδιος ό Χριστός, άλλωστε, επανειλημμένα τόνιζε τήν άνάγκη νά ζει ό άνθρωπος πνευματικά, νά ζει σύμφωνα μέ τό θέλημα του Θεου χωρίς νά τό προβάλλει και νά το διαφημίζει.

Τό τόνισε για τήν προσευχή. Τί ειπε: «Σύ δε όταν προσεύχη, εισελθε εις τό ταμιείον σου και κλείσας τήν θύραν σου πρόσευξαι τω πατρι σου τω έν τω κρυπτω».

Τό συνέστησε για τήν έλεημοσύνη και τις καλές πράξεις: «Σου δε ποιούντος έλεημοσύνην μή γνώτω ή άριστερά σου τί ποιει ή δεξιά σου».

Τό υπογράμμισε για τή νηστεία: «Σύ δε νηστεύων άλειψαί σου τήν κεφαλήν και τό

πρόσωπόν σου νίψαι, ὅπως μή φανῆς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων». Καί ὅλα αὐτά τά εἶπε γιά ποιόν λόγο;

Ἄφενός γιά νά δείξει ὅτι ἡ ἐν Χριστῷ ζωή, ἡ πνευματικότητα, ἡ σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό, εἶναι μία προσωπική υπόθεση, εἶναι μία ἐσώτερη υπόθεση, ἕνα βίωμα τῆς ψυχῆς πού ἀντανεκλάται στό πρόσωπο καί στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά καί ἀφετέρου γιά νά μάς δείξει ὅτι ἡ ζωή αὐτή ἐπ' οὐδενί δέν προσκρούει καί δέν ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τήν καθημερινότητα τοῦ ἀνθρώπου.

Αὐτό ἀποδεικνύεται καί ἀπό τή ζωή τῶν ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐνα χαρακτηριστικό παράδειγμα πού θά ἤθελα νά ἀναφέρω, καθώς μάλιστα φιλοξενούμεθα στόν ναό αὐτό πού τιμᾶται καί στό ὄνομά του, εἶναι ὁ ὄσιος Νικόδημος ὁ Βεροιεύς.

Γόνος ἐπιφανοῦς οἰκογενείας, ὅπως γνωρίζετε, ἔγινε μοναχός στή μονή Φιλοκάλου στή Θεσσαλονίκη, καί ἔθεσε ὡς πνευματική ἄσκηση στή ζωή του νά βοηθήσει ἀνθρώπους πού εἶχαν πέσει στήν ἁμαρτία νά σωθοῦν. Αὐτό καί ἔκανε στά καταγώγια καί στίς κακόφημες συνοικίες τῆς Θεσσαλονίκης ζώντας καί κινούμενος ὡς διά Χριστόν σαλός, ζώντας δηλαδή, γιά νά τό προσαρμόσω καί στό θέμα μας, τήν ὀρθόδοξη πνευματικότητα μέσα στήν πιό κακή, στήν πιό ἁμαρτωλή ἔκφραση τῆς συγχρόνου του κοινωνικῆς ζωῆς, στόν 14ο αἰώνα.

Καί τό ἀποτέλεσμα; Μπορεῖ οἱ συμμοναστές του νά μήν κατάλαβαν τίποτε καί νά τόν ἄφησαν νά πεθάνει ἔξω ἀπό τήν πύλη τῆς Μονῆς, ὁ Θεός ὅμως ἀποκάλυψε τήν ἀγιότητά του, κάνοντας τό ἱερό λείψανό του νά εὐωδιάζει.

Ἀνάλογα παραδείγματα ἔχουμε καί ἀπό τούς συγχρόνους μας ἀγίους, γιά νά μήν θεωρηθεῖ ὅτι αὐτά ἴσχυαν κάποτε. Ἄλλοι ἅγιοι ἔζησαν στόν κόσμο, μέσα στόν θόρυβο καί τήν ἁμαρτία, ὅπως ὁ ὄσιος Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης, πού ἐπί πολλά ἔτη ζοῦσε καί διακονοῦσε στήν Πολυκλινική Ἀθηνῶν, στήν Ὀμόνοια, καί ὁ Θεός τοῦ ἔδωσε πλήθος πνευματικῶν δωρεῶν καί χαρισμάτων.

Ἄλλά καί ὁ ὄσιος Νικηφόρος ὁ λεπρός, πού μέσα στίς φρικτές συνθηκες τῶν λεπροκομείων τοῦ περασμένου αἰώνα προσευχόταν, νήστευε, ἀγίαζε τόν ἑαυτό του καί ὁδηγοῦσε καί ἄλλους ἀνθρώπους στή σωτηρία.

Ἄλλοι πάλι σύγχρονοι ὄσιοι, ὅπως ὁ ὄσιος Παΐσιος ἢ ὁ ὄσιος Γεράσιμος ὁ Μικραγιαννανίτης, μπορεῖ νά ἔζησαν μέσα στήν αὐστηρή ἄσκηση, μέσα στήν ἔρημο τοῦ Ἁγίου Ὄρους τήν ἰσάγγελη πολιτεία καί τήν ὀρθόδοξη πνευματικότητα στόν ὑπέρτατο βαθμό της, τό κελί τους ὅμως ἦταν πάντοτε ἀνοικτό σέ κάθε ἄνθρωπο, σέ ἀνθρώπους πού ὄχι μόνο δέν εἶχαν καμία σχέση μέ τόν μοναχισμό καί τήν ὀρθοδοξία, ἀλλά ἦταν βυθισμένοι στήν κοσμική ζωή καί τή ζωή τῆς ἁμαρτίας. Καί

αυτοί οι άνθρωποι εύρισκαν κοντά τους ανάπαυση, παρηγορία και σωτηρία.

Όλα αυτά και πολλά άλλα τά οποία θά μπορούσα νά πῶς ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ ὀρθόδοξη πνευματικότητα συμβαδίζει ἄριστα μέ τή σύγχρονη κοινωνική ζωή. Ὑπό τήν προϋπόθεση ὅτι ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει τί ζητᾷ καί πῶς μπορεῖ νά τό ἐπιτύχει. Καί ὁ Χριστός μᾶς ἔδωσε τή δυνατότητα νά ζοῦμε μέσα στόν κόσμο, νά ζοῦμε σάν ὅλους τούς ἄλλους ἀνθρώπους, νά ζοῦμε ὅμως παράλληλα καί τήν ἐν Χριστῷ ζωή, καί νά γινόμαστε «λυχνία ἐπάνω ὄρους κειμένη», γιά νά βοηθοῦμε καί τούς ἄλλους ἀνθρώπους γύρω μας.

Τή μοναδική προϋπόθεση γιά νά τό ἐπιτύχουμε εἶναι νά ἀκοῦμε καί νά ἐφαρμόζουμε τόν λόγο τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ἀποστόλου Παύλου πρὸς τόν μαθητή του Τιμόθεο: «σεαυτὸν τήρει ἀγνόν ἀπὸ τοῦ κόσμου» καί τήν προτροπή του πρὸς τούς χριστιανούς τῆς Ρώμης: «μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ ἀνακαινοῦσθε τῇ μεταμορφώσει τοῦ νοός», γιά νά ζοῦμε τήν ἐν Χριστῷ ζωή καθημερινά ὅπου ζεῖ ὁ καθένας μας.

Μέ αὐτές τίς σκέψεις σᾶς καλωσορίζω καί πάλι ἐγκάρδια καί εὐχαριστῶ θερμά τούς δύο ὁμιλητές μας, τούς ἐλλογιμωτάτους καθηγητές τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. κ. Κωνσταντῖνο Κωτσιόπουλο καί κ. Παῦλο Σεραφεῖμ, τόν Διευθυντή τῆς Δευτεροβάθμιας Ἐκπαιδεύσεως Ἡμαθίας καί τή Σχολική Σύμβουλο Θεολόγων, καθώς καί τήν Ἑνωση Θεολόγων, καί εὐχομαι ἐπιτυχία στίς ἐργασίες τῆς Ἡμερίδος.

[ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΠΑΤΗΣΤΕ ΕΔΩ](#)